

[Grethe Philip.]

nogle med kritik, af nogle med sympati — af mange folketingsmedlemmer, og det var almindeligt kendt, at de arbejdede under meget dårlige lokaleforhold. Finansudvalget havde altså den fornødne forhåndsviden til at være klar over, hvad anmærkningerne i finanslovsforslaget sigtede til.

En anden sag er så, om teksten i anmærkningerne også kan siges at være fyldestgørende for de folketingsmedlemmer, der ikke sidder i finansudvalget, og som skal afgive deres stemme ved afstemningen om finansloven.

Jeg har ved flere lejligheder sagt, at jeg finder den tekst, der stod i finanslovsforslaget vedrørende behovet for en øget bevilling til Koføeds Skole, for mager, men den er ikke exceptionelt kortfattet, og jeg er enig med finansministeren, når det i et notat af 20. oktober 1975 til finansudvalget siges, at der i anmærkningen til kontoen vedrørende Koføeds Skole er givet fornødent grundlag, om end i kortfattet form, for en stillingtagen til den foreslåede forøgelse af bevillingen under denne konto, idet der ud over oplysningerne om formål, samt hvilke institutioner der påregnes at opnå støtte af bevillingen, er givet oplysning om, at tilskuddet søges forhøjet på grund af det stærkt stigende antal personer, der særligt søger Koføeds Skoles bistand, delvis på grund af de forøgede driftsudgifter, der følger af skolens udflytning, og det er naturligvis navnlig dette sidste, der er afgørende.

Som medlem af finansudvalget har jeg kunnet tilslutte mig finansudvalgets flertal, når udvalget i sin beretning af 31. oktober 1975 udtaler, at der ikke, efter at bevillingen er givet, har været konstateret noget, der ville have ændret finansudvalgets stillingtagen, hvis det havde været udvalget bekendt. Eller med ganske almindelige ord: finansudvalget vidste, hvad bevillingen gik ud på.

Da budgetvejledningen, som fremskridtspartiet jo også påberåber sig, ikke kan betragtes som en retsfor skrift, hvad anmærkningernes mere detaljerede udformning angår, jfr. justitsministeriets udtalelse herom til finansudvalget, smuldrer grundlaget for en eventuel rigsretstiltale fuldstændig bort.

Det radikale venstre vender sig derfor

imod forslaget om at rejse rigsretstiltale mod socialministeren.

Men når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at hele bevillingsproceduren er en overordentlig indviklet bygning, der stadig skal repareres og forbedres, og det ville have været uendelig mere udbytterigt, om fremskridtspartiet havde lagt op til en seriøs drøftelse af dette problem i stedet for at søge at skabe drama om en ministers person.

Finansudvalget har løbende haft drøftelser med de til enhver tid siddende finans- og økonomiministre om, hvorledes vi kan forbedre procedureinstrumentet. Til den forbedring vil måske også høre en ændring af bevillingsproceduren omkring tilskud til de selvejende institutioner. Jeg har nylig stillet spørgsmål til socialminister Eva Gredal vedrørende kontrollen med de institutioner, der bygger plejehjem, og fik et imødekommende svar.

Jeg tror, vi også skal se nærmere på, om øgede bevillinger til selvejende institutioners boligudgifter som følge af byggeri burde behandles i samme grundige form, som det sker, når finansudvalget i aktstykker behandler bevillingsansøgninger til statsbyggeri. Der er i øjeblikket et misforhold mellem den meget omhyggelige forberedelse og gennemgang af bevillingssager vedrørende statens eget byggeri og byggeri, til hvilket der direkte eller indirekte ydes tilskud fra det offentlige.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at bevillingsproceduren skal stadig forbedres, men det bør ske ved principielle drøftelser med ministre og embedsmænd og ikke ved et angreb på en minister, som vi her ser det. Det kan kun afspore en seriøs debat.

Hagen Hagensen (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan ikke slutte sig til forslaget til folketingsbeslutning om rigsretstiltale mod socialminister Eva Gredal. Vi kan ikke gøre det af reelle grunde og ej heller af formelle grunde. Det er rigtigt efter vort syn, at statsrevisorerne har fremdraget forhold omkring bevilling til Koføeds Skole i finanslovsforslaget 1973-74, når henses til den tekst, der var anmærkning, om hvilken allerede er sagt, at den var meget kortfattet, og det er nok for mig i den forbindelse at henvise til, hvad statsrevisorernes beretning siger på side 40.